

Publicerad 2010-02-19 18:13 av Clockwork

*Novell jag hittade på hårddisken. Säkert ungefär ett år gammal.*

### **Jag trampar vidare**

Jag släpar ut min cykel ur garaget. Det är en guldfärgad Peugeot-racer, med bockstyre och allt. Jag är femton år gammal, så jag struntar i cykelhjälm. Det finns inget härligare än att känna vinden i håret. Molnen över bergen är mörkt grå. Det kommer säkert bli regn. Jag hoppar upp och trycker iväg cykeln. Den rullar snabbt nerför våran uppfart och fortsätter ut på gatan.

Den fuktiga fredagseftermiddagen är alldeles perfekt. Tillräckligt tidigt för att festandet inte ska ha hunnit börja, fast tillräckligt sent för att den värsta hem-från-jobbet-rushen ska vara över. Jag cyklar förbi längan av hus som ligger bredvid macken, och trycker pedalerna lite hårdare för att komma upp för backen. Vilar lite genom att luta mig över styret och stödja mig på armarna. Det är härligt att känna musklerna spela under huden. Nu börjar det regna också. Små, lätta droppar nuddar vid mig innan de försvinner in i huden. De är inte kalla, snarare tvärtom. Det känns som en varm dusch.

Jag trampar vidare.

Jag cyklar in i kvarteret där många av de asylsökande afrikanerna bor. Luften är tung av olika kryddor och smaker av rätter jag gärna skulle vilja smaka. Jag ser Mbembe på hans altan. Han går i min klass. Jag ser hur han höjer handen för att vinka, och jag böjer mina egna pianofingrar i samma gest. Mbembe är schysst.

Jag trampar vidare.

Jag börjar närma mig utkanten av staden nu. Rullar ner för ytterligare en nerförsbacke och svänger ut på en väg. Den går hela vägen genom våran stad, men det är inte många bilar som kör på den nu. Den ligger helt öde.

"Man kan se till världens ände", skojade pappa en gång. Men det är precis så den ser ut. Som om man skulle kunna fortsätta i all evighet, vare sig man går, cyklar eller åker bil.

Jag trampar vidare.

Jag är snart framme vid badplatsen. För bara några timmar sedan var den alldeles full med ungar i alla åldrar, trötta föräldrar, och jobbiga tonåringar. En plats för lek, stim och stoj. Inte en chans att man kan slappna av. Jag gillar den bättre nu. Den är alldeles tyst, med undantag för vinden, vågorna och regnet. Styr ner cykeln för sluttningen mot vattenbrynet. Den studsar och far, men jag håller den uppe. Väl nere hoppar jag av och lutar den mot ett träd. Jag sätter mig på huk vid vattnet, och stryker med fingrarna i vattnet. Det känns varmare nu. Därefter sätter jag mig på cykeln och cyklar upp till vägen igen. Kastar en snabb blick över axeln. Badplatsen ser fridfull ut.

Jag trampar vidare.

Blir andfådd när jag cyklar uppför mördarbacken. Benen brinner och det piper när jag andas. När jag kommer upp styr jag snabbt över vägen. Ingen bil syns till. Nu kommer jag till ett bostadsområde med villor som klättrar upp och ner på en ås. De flesta av husen är gula och lyser som små solar på det konstgjorda berget. Cykelbanan lutar återigen neråt och cykeln ger ifrån sig klickade ljud när jag växlar upp. Regnet tilltar när jag lämnar villorna bakom mig.

Jag trampar vidare.

Känner hur mitt mörka lockiga hår klistrar sig fast vid mitt bleka ansikte när jag fortsätter bort mot hagarna. Där har det gått hästar ända sedan vi flyttade hit. De går nonchalant, viftar med svansarna och betar av det smaragdgröna gräset. De har inte ett problem i världen. Min blick fastnar på ett apelgrått sto. Regndropparna är som gnistrande diamanter i hennes mankam och kroppen är slank. Hon verkligen lyser av utstrålning och jag blir avundsjuk. Önskar att jag kunde vara som henne. Hon tittar upp när hon förstår att jag iakttar henne. Ögonen är svarta och kloka, och de inspekterar mig. Därefter frustar hon och börjar beta igen. Så intressant var jag. Regnet blir till tårar på mina kindben och gör det svårt för mig att se.

Jag trampar vidare.

Jag cyklar snabbare och snabbare och under tiden jag börja närma mig bebyggelsen igen. I det här kvarteret är de flesta husen sommarstugor. Turister från Stockholm och Sydsverige kommer upp till oss och terroriserar tillvaron i flera veckor. På den här tiden av året står de dock tomma. Fast de kommer att fyllas om bara några veckor. Skolan slutar nästa fredag. Då går jag ut nian. Körsbärsträden blommar för fullt och fäller sina blad över mig. De små vita bladen fastnar överallt på mina blöta armar och mörkblå jeans. Det påminner mig om en scen ur någon japansk film. Ser min spegelbild i ett fönster. Ler för mig själv men mitt leende bleknar snabbt. Ingen kan ändå se mig.

Jag trampar vidare.

Jag lämnar återigen bebyggelsen bakom mig och cyklar ut på en äng. Här är gräset högt och blommorna många. Träden är få, men skyddar lite grann mot regnet i alla fall. Ängen sluttar lätt nedåt mot en dunge av ekar. Varje träd där är minst hundra år gammalt. Kliver av cykeln och känner hur lugnet sprider sig i min kropp. Racern lutar jag mot ett av träden. Sedan börjar jag börjar klättra, mina Converse glider lätt in i den grova barken och snart är jag uppe. Sätter mig till rätta och ser ut över stan.

Det lyser överallt.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Clockwork med Poeter.se id #31506 innehar upphovsrätten